

Arrest

nr. 220 267 van 25 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BAKI
Gallifortlei 70
2100 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 september 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij brief gedateerd op 16 januari 2015 dient de verzoekende partij, samen met haar gezinsleden, een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 31 maart 2015 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onontvankelijk verklaard.

1.2. Bij arrest van 6 juli 2017 met nummer 189 487 vernietigt de Raad echter de voormelde beslissing van 31 maart 2015.

1.3. Op 1 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 16 januari 2015 onontvankelijk wordt verklaard. Eveneens op 1 augustus 2017 neemt hij beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij en haar gezinsleden.

1.4. Op 20 september 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie in hoofde van de verzoekende partij opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: [A.],

Voornaam: [G.]

Geboortedatum: [1963]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Servië

in voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

onmiddellijk na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen {hierna 'de wet'}) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3.1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar werd betekend op 17.08.2017. een verzoek tot nietigverklaring van dit bevel werd op 13.02.2018 verworpen door de RVV.

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij betoogt eveneens dat er sprake is van machtsmisbruik.

Zij verwoordt haar middel als volgt:

"[...] Artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte verwijst naar het feit dat alle gezinsleden illegaal in het land verblijven om daar uit af te leiden dat er geen sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ook ten onrechte er van uit gaat dat het gezin in het land van herkomst samen een toekomst zou kunnen uitbouwen. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte stelt dat er geen sprake zou zijn van een medische problematiek terwijl er eerder verschillende medische attesten werden overgemaakt die betrekking hebben op andere gezinsleden waardoor het verlaten van België wel degelijk een probleem oplevert. Bovendien gaan de minderjarige kinderen van verzoeker ook hier naar school.

In de bestreden beslissing wordt totaal niet gemotiveerd waarom er geen rekening wordt gehouden met het privéleven van verzoekers en waarom het respecteren van hun privéleven niet zou opwegen tegen de vereiste om een visumaanvraag in te dienen in het land van herkomst. De verwerende partij beperkt zich slechts tot de bewering dat men niet zou vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM, doch zij verricht geen enkele afweging van de elementen die werden aangebracht door verzoekers. De gratuite bewering dat er geen schending kan zijn van artikel 8 EVRM zonder enig onderzoek, is een manifeste schending van de formele motiveringsplicht.

De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule die op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

[...] Artikel 7 Vreemdelingenwet bepaalt : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;,"

Het feit alleen dat verzoeker niet langer wettig in het land verkeert of geen visum heeft, is geen toereikende reden om hem in casu het bevel te geven het grondgebied te verlaten. Dat er immers meer voordelige bepalingen zijn vervat in een internationaal verdrag die voorrang hebben op artikel 7 Vreemdelingenwet. Er is met name een schending van artikel 3 en 8 EVRM. De bestreden beslissing werd dan ook genomen met schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij dient vermelde beslissing niet te nemen. Zij wordt hier niet geconfronteerd met een wettelijke verplichting, maar met een wettelijke mogelijkheid.

Bij het nemen van deze beslissing dient rekening te worden gehouden met de concrete omstandigheden van het dossier (lange verblijfsperiode van verzoeker in België, familiale banden, gezondheidstoestand, gevaar in het land van herkomst, enz.).

Door dit niet te doen maakt verwerende partij misbruik van haar macht.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De bestreden beslissing omvat geen enkele overweging van deze verplichte afweging. Een verwijzing naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet is niet voldoende zonder de afweging van artikel 74/13 te maken. Dit is tevens een schending van artikel 8 EVRM (zie infra).

Dat er geen reden was om verzoeker het bevel te geven onmiddellijk het land te verlaten conform artikel 74/14 Vreemdelingenwet.

Een loutere verwijzing naar artikel 74/14 §3, volstaat niet om af te wijken van de normale termijnen voor verwijdering van minimum zeven dagen tot maximaal dertig dagen. Deze bepaling houdt een mogelijkheid in (§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:) en hoegenaamd geen verplichting. Bijgevolg diende te worden gemotiveerd waarom er wordt afgeweken van de normale termijnen. De eenvoudige verwijzing beantwoordt niet aan de vereisten van dit artikel noch aan de motiveringsplicht.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat zij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

[...] Dat tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden van zijn situatie. Zo heeft zij ten onrechte geen rekening gehouden met volgende omstandigheden: de duur van het verblijf en de integratie van betrokkene, zijn echtgenote en hun kinderen; dat de kinderen hier naar school gaan; dat men geen rekening heeft gehouden met hun gezondheidssituatie en met het gevaar dat men loopt in het land van herkomst.

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelswijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

[...] Dat tevens de artikelen 3 en 8 EVRM werden geschonden door de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM : "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn ruime vrienden- en kennissenkring.

Indien verzoeker gedwongen wordt het land te verlaten, verliest hij zijn bestaande sociale netwerk en dient hij zijn leven terug op te bouwen in een voor hem ondertussen vreemd land.

Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. Verzoeker woont reeds jaren in België. Hij is volkomen geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij heeft niets meer verloren in zijn thuisland. Hij is zonder enige twijfel zeer sterk geïntegreerd in de Belgische samenleving. De bestreden beslissing is compleet disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoeker.

Dat rekening dient te worden gehouden met volgende elementen:

- De ernst van de moeilijkheden die verzoeker zou ondervinden in het land waarnaar de vreemdeling uitgewezen wordt: deze zijn zeer groot;
- De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming: zeer grote hechtheid met België en quasi geen band met Servië;
- Het feit dat verzoeker een blanco strafregister heeft;

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Op grond van de boven vermelde feiten dient te worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

Een schending van artikel 3 EVRM staat vast. Het gaat hier om een absoluut verbod. Verzoeker is afkomstig uit het grensgebied met Kosovo waar de dagelijkse passage van zowel Servische militairen als Servische gendarmerie er een normaal leven onmogelijk maken en de kinderen traumatiseren. Dit heeft bij dochter [B.] en mevrouw [S.] geleid tot medische problemen waarvoor men behandeld wordt. Dat het gezin gevaar loopt in het thuisland en dat de lopende behandeling niet mag worden onderbroken. Ze zijn overigens ook helemaal verknocht met België. Het feit dat de Dienst

Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met de situatie van verzoeker, maakt in feite een onmenselijke behandeling uit. Het is de verplichting van de Dienst Vreemdelingenzaken om deze concrete omstandigheden te onderzoeken (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77). Er moet in het kader van artikel 3 EVRM rekening worden gehouden met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). De Dienst Vreemdelingenzaken wenst verzoeker terug te laten keren naar een land waar hij totaal niets meer verloren is, hetgeen in casu een schending is van voormelde bepaling.

[...] Dat de motieven van de bestreden beslissing het dictum dan ook niet kunnen verantwoorden. Dat een schending van de formele en materiële motiveringsplicht dan ook vast staat, waarbij de bestreden beslissing het artikel 7, 74/13 en 74/14 Vreemdelingenwet van 15.12.1980, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, alsook artikel 3 en 8 EVRM schendt, en de Dienst Vreemdelingenzaken haar macht misbruikt.”

2.2. Het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, wat wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslagen, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet voor de afgifte van het bevel en artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet voor het verminderen van de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen. De verwerende partij verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in het bezit was van een geldig paspoort op het moment van haar arrestatie. Zij motiveert verder dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen en dat de verzoekende partij dus niet wordt gescheiden van haar gezin. De verzoekende partij en haar gezinsleden verblijven illegaal in België en hebben geen verblijfsrecht. De verwerende partij stelt dat de gezinsleden samen in het land van herkomst een nieuwe toekomst kunnen opbouwen en er in de voorliggende omstandigheden geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij stelt nog vast dat er geen sprake is van enig medische probleem in hoofde van de verzoekende partij. Het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek wordt vervolgens verantwoord door te wijzen op een risico op onderduiken in hoofde van de verzoekende partij, waar zij duidelijk heeft gemaakt zich niet aan de verwijderingsmaatregel te willen houden. Hiervoor wordt erop gewezen dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat de voorziene motivering onduidelijk, stereotiep of gestandaardiseerd zou zijn, aangezien er duidelijk wordt verwezen naar de individuele situatie van de verzoekende partij. Er dient bovendien te worden geduïd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij betoogt nog dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom er geen rekening wordt gehouden met het privéleven van “verzoekers” en “*waarom het respecteren van hun privéleven niet zou opwegen tegen de vereiste om een visumaanvraag in te dienen in het land van herkomst*”. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij enkel in 2015 een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en dat deze negatief werd beantwoord op 1 augustus 2017. Bovendien werd het beroep tegen deze beslissing door de Raad verworpen bij arrest van 13 februari 2018 met nummer 199 663. In de beslissing van 1 augustus 2017 werd reeds een uitgebreide afweging gemaakt inzake het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij. In deze beslissing werd erop gewezen dat het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, dit is het indienen van de aanvraag via de gewone procedure vanuit buitenland, op zich enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent en op basis van de uiteenzetting in de aanvraag niet blijkt dat het privé- en gezinsleven bij een dergelijke tijdelijke verwijdering in die mate wordt verstoord dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Er werd vastgesteld dat niet blijkt dat de betrokkenen nog familieleden hebben in België en dat inzake hun

sociale leven slechts één getuigenverklaring ondertekend door twee personen voorlag, naast een getuigenverklaring van de schooldirecteur die betrekking had op de minderjarige kinderen. Er werd ook reeds geoordeeld dat de scholing van de kinderen eveneens kan worden verkregen in het land van herkomst en dat de betrokkenen nog familieleden hebben in zowel Servië als Kosovo. Deze motivering stelde de betrokkenen reeds in kennis van de motieven waarom een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aanvaard, derwijze dat zij hier tegen op nuttige wijze in rechte konden opkomen. De verzoekende partij geeft thans niet aan dat in dit verband intussen nieuwe elementen spelen. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij geen enkele afweging heeft gemaakt van de elementen die werden aangebracht door “verzoekers”. Deze ‘aangebrachte elementen’ werden immers reeds besproken in de beslissing van 1 augustus 2017. De Raad ziet niet in waarom de verwerende partij deze motieven had moeten herhalen in de thans bestreden beslissing, minstens blijkt niet dat de verzoekende partij er een voldoende belang bij heeft zulks op te werpen.

Artikel 8 van het EVRM zelf houdt daarenboven geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 23 februari 2016, nr. 11.808 (c); RvS 3 december 2015, nr. 233.125; RvS 2 december 2015, nrs. 11.639 (c) en 11.647(c)).

De verzoekende partij houdt ook onterecht voor dat uit de motivering van de bestreden beslissing geen enkele afweging blijkt in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er wordt zo duidelijk gemotiveerd inzake het gezinsleven van de verzoekende partij en vastgesteld dat zij zelf geen medische problemen heeft.

Het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij naliet uiteen te zetten waarom zij ervoor opteerde om niet te voorzien in een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij een termijn van zeven tot dertig dagen wordt vastgesteld om vrijwillig het land te verlaten en dus af te wijken van de in artikel 74/14, § 1 van de Vreemdelingenwet opgenomen norm, mist verder feitelijke grondslag. De verwerende partij motiveerde namelijk – zoals reeds gesteld – dat zij dit, in toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, deed omdat er sprake is van een risico op onderduiken. Deze motivering is in casu voldoende om te begrijpen ingevolge welke feitelijke vaststelling de verwerende partij het aangewezen achtte om af te wijken van de in artikel 74/14, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijnen. De formele motiveringsplicht impliceert daarnaast niet dat een bestuur moet verantwoorden waarom het gebruik maakt van een bevoegdheid die het door de wetgever werd toegekend.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoekende partij in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel – waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

2.4. Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”.

De verzoekende partij betwist als dusdanig niet dat zij noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf in het Rijk van meer dan drie maanden of om er zich te vestigen en evenmin dat zij niet in het bezit is van de nodige verblijfsdocumenten. Zij beroept zich evenwel op ‘meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag’ om te stellen dat de verwerende partij niet zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven. De verzoekende partij verwijst hierbij naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en naar de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het is niet betwist dat de verzoekende partij een gezinsleven heeft met haar partner en hun minderjarige kinderen.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat rekening werd gehouden met dit gezinsleven. Er wordt benadrukt dat alle gezinsleden onder bevel staan om het grondgebied te verlaten, waardoor er geen sprake van is dat de verzoekende partij wordt gescheiden van haar gezinsleden. Er wordt geoordeeld dat het hele gezin samen in het land van herkomst een nieuwe toekomst kan opbouwen. In deze omstandigheden aanvaardt de verwerende partij geen schending van artikel 8 van het EVRM.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, steunt de verwerende partij zich dus geenszins louter op de vaststelling dat alle gezinsleden in illegaal verblijf zijn, waardoor de bestreden beslissing op zich niet tot doel of gevolg heeft dat de gezinsleden van elkaar worden gescheiden. Zij steunt zich ook op de vaststelling dat het gezinsleven kan worden verdergezet in het herkomstland, waarbij zij geen concrete hinderpalen weerhoudt die beletten dat het gezinsleven op een normale en effectieve wijze wordt verdergezet in dit land.

Deze motieven worden door de verzoekende partij niet onderuit gehaald. Zij geeft weliswaar aan te betwisten dat het gezinsleven verder kan worden uitgebouwd in het herkomstland, maar brengt hiertoe geen overtuigende argumenten naar voor. In zoverre zij in dit verband wijst op de verschillende medische attesten die eerder aan het bestuur werden overgemaakt voor haar gezinsleden, merkt de Raad op dat de verschillende verblijfsaanvragen op medische gronden voor deze gezinsleden negatief zijn afgesloten. Er werd hierbij reeds geoordeeld dat de ingeroepen gezondheidsproblemen een terugkeer naar het herkomstland niet verhinderen. De verzoekende partij brengt thans ook geen concrete argumenten naar voor die maken dat hierover thans alsnog anders zou moeten worden geoordeeld. Zij blijft volledig in gebreke aan de hand van concrete argumenten en een begin van bewijs aan te tonen dat haar gezinsleden in de huidige situatie om medische redenen zijn verhinderd om terug te keren naar het herkomstland. Zij overtuigt dan ook geenszins dat de gezondheidsproblemen van haar gezinsleden van aard zijn dat deze eraan in de weg staan dat het gezinsleven op normale en effectieve wijze wordt verdergezet in het herkomstland. Waar de verzoekende partij nog wijst op het feit dat haar kinderen school lopen in België, merkt de Raad op dat het bestuur ook dit gegeven reeds heeft

beoordeeld, met name bij het nemen van zijn beslissingen van 1 augustus 2017. Hierbij werd reeds geoordeeld dat de scholing van de kinderen een terugkeer naar het herkomstland niet in de weg staat, minstens voor het indienen van de verblijfsaanvraag vanuit het buitenland. Hierbij werd erop gewezen dat een geschikte scholing voor de kinderen eveneens kan worden verkregen in het land van herkomst. Dit gegeven werd dus reeds in rekening gebracht en de verzoekende partij brengt ook op dit punt geen nieuwe elementen naar voor die maken dat de beoordeling thans anders zou moeten zijn. Er blijkt niet dat het hoger belang van de kinderen zich verzet tegen een verderzetting van het gezinsleven in het herkomstland.

De verzoekende partij toont niet aan dat de beoordeling inzake het gezinsleven onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is, of dat hierbij artikel 8 van het EVRM wordt miskend.

De verzoekende partij beroept zich verder ook op haar privéleven. Zij verwijst naar de duur van haar verblijf in België en haar integratie. Tevens stelt zij dat zij bij een terugkeer haar bestaande sociale netwerk verliest en dat de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met België veel groter is dan deze van de banden met Servië, die volgens de verzoekende partij nagenoeg onbestaand zijn.

De Raad stelt vast dat dit betoog van de verzoekende partij woord voor woord overeenkomt met het betoog inzake artikel 8 van het EVRM dat zij reeds inriep in het kader van het beroep ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 augustus 2017. Dit betoog van de verzoekende partij werd door de Raad reeds beoordeeld in zijn arrest van 13 februari 2018 met nummer 199 664. De verzoekende partij geeft niet aan dat haar situatie sindsdien is gewijzigd of dat er sprake is van nieuwe elementen waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris op de hoogte was of had moeten zijn en waarmee hij toch geen rekening heeft gehouden.

De in voormeld arrest opgenomen bespreking in het kader van artikel 8 van het EVRM blijft actueel en wordt hernomen. Hierbij werd reeds vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris is nagegaan of een terugkeer naar het herkomstland, minstens voor het indienen van een verblijfsaanvraag via de reguliere procedure, al dan niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM en deze een uitgebreide afweging maakte inzake het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de verzoekende partij en haar gezinsleden niet aantonen dat de banden met België van die aard zijn dat deze een dergelijke terugkeer verhinderen. Deze banden werden eerder beperkt geacht. De gemachtigde van de staatssecretaris refereerde aan het gegeven dat het verblijf van de verzoekende partij en haar gezinsleden in België steeds precair was. De Raad wees er in voormeld arrest van 13 februari 2018 verder ook reeds op dat indien een vreemdeling stelt duurzame banden met België te hebben opgebouwd, mag worden aangenomen dat deze banden niet teloorgaan louter als gevolg van een tijdelijke afwezigheid uit het Rijk om de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Er werd vastgesteld dat de verzoekende partij en haar gezinsleden met hun betoog geen concrete argumenten aanbrengen die maken dat een terugkeer naar het herkomstland om aldaar via de reguliere procedure de verblijfsaanvraag in te dienen, niet mogelijk zou zijn of niet in redelijkheid van hen kan worden verwacht. Verder werd gesteld dat kan worden aangenomen dat de verzoekende partij en haar gezinsleden via de moderne communicatiemiddelen contacten kunnen blijven onderhouden met hun vrienden en/of kennissen in België. Er werd vastgesteld dat met het aangevoerde betoog geen disproportionaliteit in de spelende belangen wordt aangetoond. De verzoekende partij betwist zo ook niet dat zij inderdaad nog familieleden heeft in Servië en Kosovo, waardoor zij niet overtuigt in haar betoog geen banden meer te hebben met het herkomstland. Op geen enkele wijze geeft zij aan waarom zij zich niet langer zou kunnen wenden tot deze familieleden. Er liggen ook geen concrete aanwijzingen voor dat de verzoekende partij sociaal en/of cultureel zou zijn vervreemd van haar herkomstland. De verzoekende partij beperkt zich tot loutere beweringen dat zij en haar gezinsleden hun leven niet opnieuw kunnen opbouwen in hun herkomstland en zij aldaar grote en ernstige moeilijkheden zullen ondervinden bij een terugkeer, zonder in dit verband een concrete toelichting te verstrekken of een begin van bewijs naar voor te brengen. Een dergelijk betoog kan niet volstaan om aan te tonen dat haar persoonlijke belangen disproportioneel worden benadeeld.

In de thans voorliggende omstandigheden kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

2.6. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie

betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekende partij betoogt dat zij afkomstig is uit het grensgebied met Kosovo waar de dagelijkse passage van Servische militairen en Servische gendarmerie een normaal leven onmogelijk maakt en kinderen traumatiseert. Zij wijst op de medische problemen van haar partner en van een van de kinderen die hier hun oorsprong zouden vinden en stelt dat hun behandeling niet mag worden onderbroken.

In casu legt de verzoekende partij geen begin van bewijs voor. Dit werd zo ook beoordeeld in de beslissing van 1 augustus 2017 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Verder werd in deze beslissing reeds vastgesteld dat deze elementen door de verzoekende partij en haar partner reeds werden aangebracht enerzijds in hun verzoeken om internationale bescherming en anderzijds in verschillende verblijfsprocedures op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, doch deze procedures alle negatief werden afgesloten. Op basis van de voormelde vaststellingen kon de verwerende partij in alle redelijkheid oordelen dat een miskennis van artikel 3 van het EVRM niet blijkt. De in het kader van de verzoeken om internationale bescherming doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet stemt zo overeen met artikel 3 van het EVRM. Verder kan eveneens worden aangenomen dat de doorgevoerde toetsing of een gezondheidstoestand in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ook reeds een toetsing in het licht van artikel 3 van het EVRM omvat. De verzoekende partij houdt bijgevolg ook volledig ten onrechte voor als zou de verwerende partij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening hebben gehouden met de gezondheidsproblemen van haar gezinsleden of de door hen voorgehouden gevaren in het herkomstland. In de voorliggende omstandigheden overtuigt de verzoekende partij niet dat het bestuur geen voldoende onderzoek in het licht van deze verdragsbepaling heeft doorgevoerd. Het betoog verknocht te zijn met België wijst verder nog niet op een reëel risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst. Ook het op bijzonder algemene wijze betogen *“totaal niets meer verloren”* te hebben in het land van herkomst, kan in dit verband in geen geval volstaan, en al zeker niet nu de verzoekende partij samen met haar gezinsleden dient terug te keren en zij niet betwist nog familieleden te hebben in zowel Kosovo als Servië.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.7. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezinsleven, vormt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM.

Er werd reeds vastgesteld dat het gezins- en familieleven van de verzoekende partij in rekening is gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing, en in dit verband een zorgvuldige en redelijke beoordeling in het kader van artikel 8 van het EVRM heeft plaatsgevonden.

De thans bestreden beslissing heeft verder op zich geen betrekking op de kinderen van de verzoekende partij. De kinderen van de verzoekende partij blijven in ieder geval vallen onder de gelding van het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 augustus 2017 zoals dit werd afgegeven aan de partner van de verzoekende partij. De Raad stelde in zijn arrest van 13 februari 2018 met nummer 199 665 reeds vast dat bij de afgifte van dit laatste bevel rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd niet weerhouden. De verzoekende partij geeft ook niet aan dat op dit punt thans nieuwe elementen spelen. Op geen enkele wijze zet zij in concreto uiteen op welke wijze de belangen van haar kinderen zouden kunnen worden geschonden door de bestreden beslissing, die slechts bevestigt dat de verzoekende partij haar kinderen moet vergezellen naar het herkomstland en dus net de gezinseenheid beschermt.

Er blijkt verder niet dat de verzoekende partij zelf gezondheidsproblemen heeft.

In deze omstandigheden kan een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet worden vastgesteld.

2.8. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

[...]

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij het motief niet betwist dat er in haar situatie sprake is van een risico op onderduiken. In deze situatie blijkt niet dat de bestreden beslissing, waar zij de verzoekende partij niet langer een termijn voor vrijwillig vertrek geeft, is genomen in strijd met deze wetsbepaling. Verder dient in ieder geval ook te worden vastgesteld dat niet blijkt welk actueel belang de verzoekende partij heeft bij het aanvoeren van de schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Het belang dient immers niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, doch het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partij kan conform artikel 74/14, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar op 20 september 2018 ter kennis werd gebracht. De Raad kan slechts vaststellen dat de kritiek van de verzoekende partij er hoogstens toe kan leiden dat een vrijwillige vertrektermijn van dertig dagen diende te worden gegeven, termijn die thans reeds geruime tijd zou zijn overschreden. Er blijkt niet dat de verzoekende partij gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij thans nog enig belang heeft bij haar grief.

2.9. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet. Tevens wordt geen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM of van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Machtsmisbruik blijkt evenmin.

2.10. Het middel is, in al zijn onderdelen, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende april tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS